

Pinagtitibay ng Roma ang Pangitain - Bilang Walo

Mga Pundasyong Gawa sa Buhangin: Ang Pagtakwil sa Katotohanang Propetiko sa Adventismong Laodiceano

Jeff Pippenger
2024-08-18

Sa nakaraang artikulo ay sumangguni tayo sa mga sumusunod na salita ni Jesus.

Mag-ingat kayo sa mga bulaang propeta, na dumarating sa inyo na nakadamit-tupa, ngunit sa loob ay mga lobong maninila. Makikilala ninyo sila sa kanilang mga bunga. Nangunguha ba ang mga tao ng ubas sa mga tinik, o ng igos sa mga dawag? Gayon din, ang bawat mabuting punongkahoy ay namumunga ng mabuting bunga; ngunit ang masamang punongkahoy ay namumunga ng masamang bunga. Hindi maaaring magbunga ang mabuting punongkahoy ng masamang bunga, ni ang masamang punongkahoy ng mabuting bunga. Bawat punongkahoy na hindi nagbunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Kaya, sa kanilang mga bunga makikilala ninyo sila. Hindi ang bawat nagsasabi sa Akin, Panginoon, Panginoon, ay makapapasok sa kaharian ng langit; kundi ang gumagawa ng kalooban ng Aking Ama na nasa langit. Marami ang magsasabi sa Akin sa araw na iyon, Panginoon, Panginoon, hindi ba sa Iyong pangalan kami nagpahayag ng propesiya? at sa Iyong pangalan ay nagpalayas ng mga demonyo? at sa Iyong pangalan ay gumawa ng maraming kahanga-hangang gawa? At saka ko ipahahayag sa kanila, Kailanma'y hindi ko kayo nakilala; lumayo kayo sa Akin, kayong mga gumagawa ng kasamaan. Kaya't ang sinumang nakikinig sa Aking mga pananalitang ito at isinasagawa ang mga ito ay ihahalintulad ko sa isang taong marunong, na nagtayo ng kaniyang bahay sa ibabaw ng bato. At bumuhos ang ulan, dumating ang mga baha, umihip ang mga hangin, at hinampas ang bahay na iyon; at hindi iyon bumagsak, sapagkat naitatag iyon sa ibabaw ng bato. At ang bawat nakikinig sa Aking mga pananalitang ito at hindi isinasagawa ang mga ito ay maihahalintulad sa isang taong mangmang, na nagtayo ng kaniyang bahay sa buhanginan. At bumuhos ang ulan, dumating ang mga baha, umihip ang mga hangin, at hinampas ang bahay na iyon; at ito'y bumagsak, at lubhang malaki ang pagbagsak nito. Mateo 7:15-27.

Ang paghihimagsik noong 1863 ang humudyat ng simula ng Laodiceanong Adventismo ng Ikapitong Araw sa pagtatatag ng huwad na saligan sa ibabaw ng buhangin. Ang buhangin ay kumakatawan sa satanikong prinsipyo ng pluralismo, taliwas sa Bato ng ganap na katotohanan. Ang ganap na katotohanan ay nakasalig sa dalawang saksi, at ang mga katotohanang inilalarawan sa dalawang sagradong tsart ni Habakkuk, na unti-unting isinantabi ng Adventismo, ay hinango mula sa Bibliya at pinagtitibay ng Espiritu ng Propesiya. Ang mga katotohanang iyon ay ganap.

Ang kaaway ay nagsisikap na ilihis ang mga isip ng ating mga kapatid na lalaki at babae mula sa gawaing ihanda ang isang bayan upang makatindig sa mga huling araw na ito. Ang kanyang mga mapanlinlang na pangangatwiran ay binalak upang ilayo ang mga isip mula sa mga

panganib at mga tungkulin ng panahong ito. Ibinibilang nilang walang gaanong halaga ang liwanag na si Cristo ay bumaba mula sa langit upang ibigay kay Juan para sa Kanyang bayan. Itinuturo nila na ang mga tagpong nasa harapan natin ay hindi sapat ang kahalagahan upang pag-ukulan ng natatanging pansin. Ginagawa nilang walang bisa ang katotohanang may pinagmulan sa langit, at ninanakawan ang bayan ng Diyos ng kanilang nakaraang karanasan, at sa halip ay binibigyan sila ng huwad na agham. ‘Ganito ang sabi ng Panginoon: Magsitayo kayo sa mga daan, at magsitingin, at itanong ninyo ang mga dating landas, kung nasaan ang mabuting daan, at lakaran ninyo iyon.’ [Jeremiah 6:16.]

Huwag nawang may sinumang maghangad na gibain ang mga saligan ng ating pananampalataya,—ang mga saligang inilatag sa pasimula ng ating gawain, sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng Salita at sa pamamagitan ng kapahayagan. Sa mga saligang ito tayo’y nagtatayo na sa loob ng mahigit limampung taon. Maaaring akalain ng mga tao na nakatuklas sila ng isang bagong daan, na makapaglalagat sila ng isang higit na matibay na saligan kaysa sa nalatag na; ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. ‘Walang sinumang makapaglilagay ng ibang saligan kaysa sa nalagay na.’ [1 Corinthians 3:11.] Noong nakaraan, marami na ang nagsikap na magtayo ng isang bagong pananampalataya, na magtatag ng mga bagong simulain; ngunit gaano katagal nanatili ang kanilang itinayo? Hindi naglaon ay bumagsak; sapagkat hindi iyon naitatag sa ibabaw ng Bato. Testimonies, tomo 8, 296-297.

Nang sumapit ang Setyembre 11, 2001, dumating din ang mga pag-ulan ng Espiritu Santo.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Nang pinabagsak ng isang paghipo mula sa Diyos ang matatayog na gusali ng Lungsod ng New York, nagsimulang pumatak ang huling ulan. Nang dumating ang Setyembre 11, 2001, nabuksan ang mga pintuan ng baha ng mga simulain ng Papado.

Sa panahong ito ng pamamayani ng kasamaan, ang mga iglesyang Protestante na itinakwil ang “Ganito ang sabi ng Panginoon,” ay sasapit sa isang di-karaniwang kalagayan. Sila’y magiging makasanlibutan. Sa kanilang pagkakahiwalay sa Diyos, pagsisikapan nilang gawing batas ng bansa ang kasinungalingan at pagtalikod sa Diyos. Kikilusin nila ang mga pinuno ng lupain upang gumawa ng mga batas na magpapanumbalik sa nawalang pangingibabaw ng tao ng kasalanan, na nauupo sa templo ng Diyos, na nagpapakilalang siya ay Diyos. Ang mga simulain ng Romano Katoliko ay ilalagay sa ilalim ng proteksiyon ng estado. Ang pagtutol ng katotohanang mula sa Biblia ay hindi na pahihintulutan ng mga hindi ginawang tuntunin ng kanilang buhay ang kautusan ng Diyos. Review and Herald, Disyembre 21, 1897.

Ang Patriot Act ay nagtatakda ng pasimula ng pagtatanggol sa mga simulain ng Simbahang Romano Katoliko, na unti-unting humahantong sa nalalapit na batas sa Linggo. Noong Setyembre 11, 2001, ang apat na hangin na kumakatawan sa Islam ng ikatlong “woe” ay nagsimulang umihip.

Pinipigil ng mga anghel ang apat na hangin, na inilalarawan bilang isang nagngangalit na kabayo na nagnanais kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, nagdadala ng

pagkawasak at kamatayan sa dinaraan nito.

“Matutulog ba tayo sa pinakagilid ng walang-hanggang sanlibutan? Magiging manhid at malamig at patay ba tayo? Oh, nawa’y mapasaating mga iglesia ang Espiritu at hininga ng Diyos na ihip sa Kanyang bayan, upang sila’y makatindig sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na ang daan ay makipot, at ang pintuan ay masikip. Ngunit sa ating pagdaan sa masikip na pintuan, ang kaluwagan nito ay walang hangganan.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Dumating ang ulan, hangin, at baha noong Setyembre 11, 2001 at ang Laodiceang iglesia ng mga Seventh-day Adventist ay sinubok, gaya ng mga Judio sa pagbibinyag ni Cristo, at gaya rin ng mga Protestante simula noong Agosto 11, 1840. Mula roon hanggang sa mapanghimagsik na hula noong Hulyo 18, 2020, ang Laodiceang sambahayan ng mga Seventh-day Adventist ay unti-unting bumagsak, gaya ng katiyakang ipinahayag na iniwang ilang ang templo ng mga Judio bago ang krus, at gaya ng paglipat ng mga Protestante tungo sa tumalikod na Protestantismo sa unang pagkadismaya noong Abril 19, 1844.

Ang Kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel ay pumasok na sa pangwakas nitong proseso ng pagsubok, at gaya ng pagsubok na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, ang mga dalaga ay tinawag na bumalik sa mga dating landas, na siyang mga saligang katotohanan hindi lamang ng kilusang Milerita ng unang at ikalawang anghel, kundi pati ng mga saligang katotohanan ng kilusan ng ikatlong anghel.

Ang sagisag ng pagtanggap sa mga saligang katotohanang iyon sa konteksto ng matinding panlilinlang ay ang mensaheng itinala ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica. Ang mensaheng iyon ay isinasagisag ng "the daily" sa aklat ni Daniel, sapagkat sa sipi sa Tesalonica naunawaan ni William Miller na ang "the daily" sa aklat ni Daniel ay kumakatawan sa paganong Roma.

May mga aklat na naisulat na tumatalakay sa depinisyon ng “the daily” sa aklat ni Daniel. Karamihan ay mali; subalit kung nais mong suriin ang isang sanaysay mula sa isang teologong Adventista na wasto ang pagkaunawa rito, maaari mong hanapin ang *The Mystery of the Daily*, ni John W. Peters. Hindi ko layuning talakayin ang aspektong iyon ng “the daily” sa artikulong ito. Mayroon ding iba pang mga aklat na sumasaklaw sa kasaysayan hinggil sa “sino, ano, at bakit” kung paanong ang maling pananaw tungkol sa “the daily” ay sa bandang huli ay naitatag sa loob ng Laodiceang Adventismo ng Ikapitong Araw.

Ang kahulugan ng salitang Hebreo na isinasalin bilang “the daily,” at ang kasaysayan ng paghihimagsik laban sa saligang katotohanan ng “the daily” na tunay na nagsimula noong 1901, ay paulit-ulit na inilahad sa mga Talahanayan ni Habakkuk at gayundin sa mga kamakailang artikulo hinggil sa aklat ni Daniel.

Nilalayan kong panatilihin na ang pokus ng "the daily" sa artikulong ito ay nasa mga katangiang propetiko na kaugnay ng pagtanggap sa simbolo ng Roma. Sinumang tunay na tumatanggap sa awtoridad ng mga sulatin ni Ellen White ay kailangan lamang basahin ang mga sumusunod upang malaman kung ano ang wastong pagkaunawa sa "the daily."

At nakita ko, kaugnay ng 'Daily,' na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa 'Daily,' ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Ang pagtanggì sa pagkaunawa ni William Miller hinggil sa “the daily” ay siya ring pagtanggì sa awtoridad ng mga sinulat ni Ellen White, sapagkat nakita niya “na ibinigay ng Panginoon ang wastong pananaw nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol.” Ipinakita rin sa kanya na ang iba pang mga pananaw tungkol sa “the daily” ay nagbunga ng “kadiliman at kalituhan,” na hindi mga katangian ni Cristo. Kinilala ni Miller ang “the daily” bilang paganong Roma nang pag-aralan niya ang Ikalawang Tesalonica.

Nagpatuloy akong magbasa, at wala akong nasumpungang iba pang pagbanggit nito [the daily], kundi sa aklat ni Daniel. Pagkatapos, [sa tulong ng isang konsordansiya] kinuha ko ang mga salitang kaugnay nito, ‘alisin;’ ‘aalisin niya ang the daily;’ ‘mula sa panahon na ang the daily ay aalisin,’ atbp. Nagpatuloy akong magbasa, at inakala kong wala na akong matatagpuang liwanag sa talata; sa wakas ay naparoon ako sa 2 Tesalonica 2:7, 8. ‘Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na; tanging siya na ngayo’y pumipigil ang patuloy na pipigil, hanggang sa siya’y maalis sa daan; at kung magkagayo’y mahahayag ang tampalasan,’ atbp. At nang dumating ako sa talatang iyon, O, gaano kaliwanag at maluwalhati ang paglitaw ng katotohanan! Naroon iyon! Iyan ang [the daily]! Ngayon, ano ang ibig sabihin ni Pablo sa ‘siya na ngayo’y pumipigil,’ o humahadlang? Sa ‘tao ng kasalanan,’ at sa ‘tampalasan,’ ang tinutukoy ay ang Papismo. Kung gayon, ano ang humahadlang upang mahayag ang Papismo? Walang iba kundi ang paganismo; kung gayon, ang ‘the daily’ ay dapat mangahulugan ng paganismo.’-William Miller, Second Advent Manual, pahina 66. Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

Sa huli, isinantabi ng Laodiceanong Adbentismo ang wastong pagkaunawa na ibinigay kay Miller at sa mga nagbigay ng panawagan ng oras ng paghuhukom, kapalit ng maling kaisipan ng apostatang Protestantismo na ang “the daily” ay kumakatawan sa ministryo ni Cristo sa santuwaryo. Ang pagkaunawang yaon ay absurdo sa maraming antas, ngunit higit pa sa pagiging isang kamalian sa pangangatwiran, iginigiit nitong ang isang makasatanas na sagisag ay sagisag ni Cristo.

“Kaya’t bagaman ang dragon, sa pangunahing diwa, ay kumakatawan kay Satanas, sa ikalawang diwa ito’y sagisag ng paganong Roma.” The Great Controversy, 439.

Tinukoy ni Miller ang “pang-araw-araw” bilang paganong Roma, ang dragon, ngunit kinuha ng Laodiceang Adventismo mula sa bumagsak na Protestantismo ang ideya na ito ay kumakatawan sa makalangit na paglilingkod ni Cristo sa santuwaryo. Ang pagtanggì sa pagkakakilanlan ni Miller sa “pang-araw-araw” bilang paganong Roma ay kumakatawan sa pagtanggì sa isang katotohanang ipinakikita sa kapwa mga sagradong tsart na nagsilbing katuparan ng Habakuk kabanata dalawa. Samakatuwid, ito ay isang pagtanggì sa isang saligang katotohanan, gaya rin ng naging pagtanggì

sa “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim.

Ang pagtangga sa katotohanang ang “araw-araw” ay kumakatawan sa paganong Roma ay pagtangga sa mga saligan ng Adventismo at sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya. Ang pagtukoy sa isang sagisag ni Satanas bilang isang sagisag ni Cristo ay katumbas ng pagtukoy sa gawain ni Cristo bilang gawain ni Satanas.

“Sa pagtangga kay Cristo, ang bayang Hudyo ay nagkasala ng kasalanang hindi mapapatawad; at sa pagtangga sa paanyaya ng habag, maaari nating magawa ang gayunding pagkakamali. Inaalipusta natin ang Prinsipe ng Buhay, at inilalagay Siya sa kahihyan sa harap ng sinagoga ni Satanas at sa harap ng sansinukob ng langit kapag tumatangi tayong pakinggan ang Kanyang itinalagang mga sugo, at sa halip ay pinakikinggan ang mga kinatawan ni Satanas, na naglalayong ilayo ang kaluluwa mula kay Cristo. Hangga’t ginagawa ito ng sinuman, wala siyang matatagpuang pag-asa ni kapatawaran, at sa wakas ay mawawala sa kanya ang lahat ng pagnanais na makipagkasundo sa Diyos.” *The Desire of Ages*, 324.

Nang tinanggihan ng Laodiceanong Adventismo ang saligang pagkaunawa hinggil sa "the daily" at sa pitong panahon, hindi lamang nila tinanggihan ang awtoridad ng Espiritu ng Propesiya at ang mga saligan, kundi tinanggihan din nila ang gawain ni William Miller, na pinatnubayan ng anghel na si Gabriel at ng iba pang mga anghel sa kaniyang mga pagkaunawa.

Sinugo ng Diyos ang Kanyang anghel upang antigin ang puso ng isang magsasakang hindi sumampalataya sa Bibliya, upang akayin siyang saliksikin ang mga propesiya. Paulit-ulit na dinalaw ng mga anghel ng Diyos ang hinirang na yaon, upang patnubayan ang kanyang pag-iisip at buksan sa kanyang pagkaunawa ang mga propesiyang kailanma’y naging madilim sa bayan ng Diyos. Ipinagkaloob sa kanya ang pasimula ng kadena ng katotohanan, at inakay siyang saliksikin ang kawing pagkatapos ng kawing, hanggang sa masdan niya ang Salita ng Diyos na may pagkamangha at paghanga. Nakita niya roon ang isang ganap na kadena ng katotohanan. Ang Salitang yaon na itinuring niyang walang inspirasyon ay ngayo’y nabuksan sa kanyang paningin sa kagandahan at kaluwalhatian nito. Nakita niya na ang isang bahagi ng Kasulatan ay nagpapaliwanag sa iba, at kapag ang isang talata ay nakapinid sa kanyang pagkaunawa, nasumpungan niya sa ibang bahagi ng Salita ang nagpapaliwanag nito. Kanyang iginalang ang banal na Salita ng Diyos nang may kagalakan at may pinakamalalim na paggalang at pagpitagan. *Early Writings*, 230.

"Kanyang anghel" ay isang ekspresyon na tumutukoy sa anghel na si Gabriel.

Ang mga salita ng anghel, ‘Ako si Gabriel, na nakatayo sa harapan ng Diyos,’ ay nagpapakita na siya’y may hawak na katungkulang lubhang marangal sa mga hukuman ng langit. Nang siya’y dumating na may mensahe para kay Daniel, sinabi niya, ‘Walang sinumang magtataguyod na kasama ko sa mga bagay na ito, kundi si Miguel [Cristo], ang inyong Prinsipe.’ Daniel 10:21. Tungkol kay Gabriel ay nagsasalita ang Tagapagligtas sa Apocalipsis, na nagsasabing, ‘Ipinadala Niya ito at ipinahiwatig sa pamamagitan ng Kaniyang anghel sa Kaniyang lingkod na si Juan.’ Apocalipsis 1:1.” *The Desire of Ages*, 99.

Ang pagtukoy sa isang satanikong sagisag bilang sagisag ni Cristo ay hindi lamang kahalintulad ng kasalanang di-mapapatawad, kundi ang kasalanang di-mapapatawad ay kaugnay din ng pagtangga sa mga sugo na ipinapadala ni Cristo. Samakatuwid, ang "the daily" ay nagiging sagisag ng kasalanang di-mapapatawad; at kapag nauunawaang ang "hinirang," si William Miller, ay pinatnubayan tungo sa wastong pagkaunawa ng katotohanang iyon, at pagkaraan ay itinakwil iyon, ito'y tuwirang umaayon sa Ikalawang Tesalonica, na siya mismong bahagi ng Kasulatan kung saan ginawa ni Miller ang kaniyang pagtuklas. Ang pagtangga sa katotohanang iyon ay katibayan ng hindi pag-ibig sa katotohanan, at ang paghihimagsik na iyon ay nagbubunga ng pag-alis ng Espiritu Santo at ng pagkakaloob ng di-banal na espiritu ni Satanas, na tinutukoy ni Pablo bilang makapangyarihang panlilinlang.

Kung paanong ang "the robbers of thy people," na "establish the vision," gayon din, ang "the daily" ay isang sagisag ng Romang pagano. Sa konteksto ng Ikalawang Tesalonica, itinuturo ni Pablo na ang pagtatakwil sa mensahe ng ikalawang kabanata ay katibayan na yaong gumagawa nito ay hindi umiibig sa katotohanan. Sapagkat hindi nila iniibig ang katotohanang kinakatawan sa nasabing kabanata, tinatanggap nila ang makapangyarihang pagkalinlang.

Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw, at ipinakikilala ng mga naunang kinasihang sipi sa artikulong ito na dumarating ang makapangyarihang panlilinlang sa mga hindi umiibig sa katotohanan sa panahon ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Isang pangkat ang tumatanggap ng langis, at ang kabilang pangkat ay tumatanggap ng makapangyarihang panlilinlang.

Ibinubuhos ang Espiritu Santo sa kasaysayan, sa panahong inaalal ang Espiritu Santo mula sa mga yaong tumatangi sa paglago ng kaalaman na ibinubukas sa loob ng dalawang yugto ng pagsubok sa panahon ng pagtatatak, mula noong Setyembre 11, 2001 hanggang sa nalalapit na batas sa Linggo. Inuulit ang naunang sipi:

Sa pagtunghay sa mga huling araw, ang gayunding walang-hanggang kapangyarihan ay nagpapahayag, hinggil sa mga "hindi tumanggap sa pag-ibig sa katotohanan, upang sila'y maligtas," "At dahil dito ay ipapadala sa kanila ng Diyos ang paggawa ng kamalian, upang sila'y magsipaniwala sa kasinungalingan; upang mangahatulan silang lahat na hindi nagsisampalataya sa katotohanan, kundi nangalugod sa kalikuan." Yamang itinatakwil nila ang mga turo ng Kanyang Salita, inuurong ng Diyos ang Kanyang Espiritu, at ipinaubaya sila sa mga panlilinlang na kanilang iniibig. Mga Unang Sinulat, 46.

Panuto sa panuto, itinuturo ni Daniel na sa mga huling araw, ang mga mandarambong ng iyong bayan (isang sagisag ng Roma) ang siyang nagtatatag ng pangitain. Kinakatawan din ang mga mandarambong bilang "ang araw-araw." Itinuturo ni Solomon na sa mga huling araw, ang mga walang pangitain ay napapahamak, na ang ibig sabihin ay maging hubad. Ang pagiging hubad ay ang maging isang Laodiceano, at ang isang Laodiceano ay isang mangmang na dalaga.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Ang maging isang mangmang na dalaga sa pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay siyang paglalantad ng tinawag ni Juan sa Pahayag kabanata labing-anim na “ang kahihyan ng iyong kahubaran.” Ang babala ni Juan sa ikaanim na salot ay may kaugnayan sa tatluhang unyon ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta na, mula pa noong 1989, ay nasa proseso ng pag-akay sa sanlibutan patungo sa Armagedon.

Ang mensahe ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica ay hindi lamang ukol sa Paganong Roma na kinakatawan ni Daniel bilang “the daily,” kundi binibigyang-diin ng kabanata ang ugnayan ng Paganong Roma sa Papal na Roma. Pinigil ng Paganong Roma (withholdeth) ang tao ng kasalanan na umakyat sa trono ng daigdig noong 538. Nang maalis ang Paganong Roma, saka nahayag ang “hiwaga ng kasamaan,” ang “yaong masama” na siyang Papa ng Roma. Sa kabanata, tinutukoy ni Pablo ang isang tiyak na ugnayang propetiko sa pagitan ng Paganong Roma at ng Papal na Roma. Ang pagtanggì sa katuruan ng kabanata ay pagtanggì sa katotohanan at pagtanggap ng matinding pagkalinlang.

Huwag kayong padaya kaninuman sa anumang paraan; sapagkat hindi darating ang araw na iyon, malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; na sumasalansang at itinatampok ang sarili higit sa lahat ng tinatawag na diyos o sinasamba, kaya’t siya, na waring Diyos, ay umuupo sa templo ng Diyos, na ipinakikita ang sarili na siya’y Diyos. Hindi ba ninyo naaalala na, noong ako’y kasama pa ninyo, sinabi ko na sa inyo ang mga bagay na ito? At ngayo’y nalalaman ninyo kung ano ang pumipigil, upang siya’y mahayag sa kaniyang takdang panahon. Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na; tanging ang pumipigil ngayon ay patuloy na pipigil hanggang sa maalis siya sa daan. At kung magkagayo’y mahahayag ang tampalasan, na papatayin ng Panginoon sa hininga ng kaniyang bibig, at lilipulin sa liwanag ng kaniyang pagdating; maging siya, na ang kaniyang pagdating ay ayon sa paggawa ni Satanas, na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kabulaanang himala, at may lahat ng pandaraya ng kalikuan sa mga napapahamak, sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan upang sila’y maligtas. At dahil dito ay ipapadala sa kanila ng Diyos ang matinding pagdaraya, upang sila’y maniwala sa kasinungalingan; upang mahatulan silang lahat na hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nalugod sa kalikuan. 2 Tesalonica 2:3-12.

Bakit ang mga taong ito sa mga huling araw ay "hinahatulang mapahamak"? Bakit sila pinadadalhan ng "makapangyarihang pagkadaya"? Bakit sila "napapahamak" at sa gayo’y nahahayag ang kahihyan ng kanilang kahubaran? Sinasabi ng talata na ito’y sapagkat hindi nila iniibig ang katotohanan; at ang katotohanang isinaad sa kabanata ay nagpapakilala na ang Paganong Roma, ang ikaapat na kaharian sa biblikal na propesiya, ang siyang hahadlang sa pag-akyat sa luklukan ng Roma ng kapapahan, ang ikalimang kaharian sa biblikal na propesiya, hanggang sa maalis ang paganismo.

Ang ugnayan sa pagitan ng Roma Pagano at Roma Papal na tinukoy sa kabanata ay kinilala rin ni Juan sa pamamagitan ng ugnayan ng iglesia sa Pergamo at ng iglesia sa Tiatira. Ang Pergamo ay umaayon sa Roma Pagano at ang Tiatira ay ang Roma Papal. Si Pablo at si Juan ay nagbibigay ng dalawang saksi hinggil sa ugnayan ng dalawang kapangyarihan; gayon din ang Aklat ni Daniel.

Sa aklat ni Daniel, paulit-ulit na inilalahad ang ugnayan ng Roma na pagano at ng Roma papal. Sa Daniel, kabanata dalawa, ito ay iniharap sa pamamagitan ng paghahalo ng bakal at malagkit na luwad. Sa Daniel, kabanata pito, kapuwa ang Roma na pagano at ang Roma papal ay ang mga kahariang “ibang-iba,” at bagaman inilalarawan ng kabanata dalawa ang dalawang kapangyarihan bilang isang halo, tinutukoy ng kabanata pito na ang kapangyarihang papal ay nagmumula sa sampung-sungay na kaharian ng Roma na pagano. Sa Daniel, kabanata walo, ang munting sungay sa mga talatang siyam hanggang labindalawa ay ang Roma sa dalawang yugto nito. Ang mga talatang siyam at labing-isa ay ang munting sungay sa panlalaking anyo, kaya’t tumutukoy sa Roma na pagano, at ang mga talatang sampu at labindalawa ay ang munting sungay sa pambabaeng anyo, kaya’t tumutukoy sa Roma papal.

Sa Daniel kabanata walo, talatang labing-tatlo, ang Paganong Roma at ang Romang Papal ay inilalarawan bilang dalawang kapangyarihang naninira. Ang Paganong Roma ang “palagian” na kapangyarihang naninira, at ang Romang Papal ang kapangyarihang naninira ng pagsalangsang. Sa kabanata labing-isa, talatang tatlumpu’t isa, ang “palagian” na kapangyarihang naninira ng Paganong Roma ay itinatag ang kasuklam-suklam na kapangyarihang naninira, na siyang kapangyarihang papal. Sa kabanata labindalawa, talatang labing-isa, ang “palagian” na kapangyarihang naninira ng Paganong Roma ay inaalalis upang itatag ang kasuklam-suklam na kapangyarihang naninira ng kapapahan.

Ang ugnayan ng dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng Roma ay pangunahing tema ng mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis, at ang ugnayang iyon ang kinikilala ni Pablo bilang ang katotohanang dapat ibigin, kung iilagan ng isang tao ang matinding panlilinlang na idinudulot ng paniniwala sa isang kasinungalingan. Ang Diyos ay hindi kailanman nag-uulit nang walang saysay, at bawat paglalarawan ng ugnayan ng paganong Roma at ng papal na Roma ay nagbibigay ng sarili nitong natatanging patotoo tungkol sa paksa; ngunit ang pagtanggì sa simbolo ng Roma sa mga huling araw ay pagtanggì sa huling ulan at pagtanggap ng matinding panlilinlang kapalit nito. Ito’y ang makilalang magpakailanman bilang isang hubad na taga-Laodicea.

Ang mga Laodiceanong historyador na Adventista, bagaman walang ipinapakitang banal na paggalang sa papel at gawain ni William Miller, ay kinikilala na ang pagkilala niya sa ugnayan ng Roma pagano at Roma papal ang siyang balangkas na propetiko na pinagpundaran niya ang "lahat" ng kaniyang mga paglalapat na propetiko. Pinatnubayan nina Gabriel at ng iba pang mga anghel si Miller upang maunawaan ang ugnayan ng Roma pagano at Roma papal, subalit sa kaniyang pananaw sa kasaysayan, hindi niya nakita ang Roma bilang isang tatluhang entidad na binubuo ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta.

Sa kanyang kapanahunan, hindi pa nasisimulan ng Estados Unidos ang gampanin nito bilang huwad na propeta, sapagkat ang mga Protestante ng Estados Unidos ay hindi naging mga anak na babae ni Roma hanggang noong 1844, at ang gawaing saligan ni Miller ay nailagay na sa tsart ng 1843 na ginawa noong Mayo 1842.

Noong 1989, ang huling anim na talata ng Daniel kabanata labing-isa ay naalisan ng tatak, at kinilala ng sugo para sa panahong iyon na may tatlong kapangyarihan na ang mga pagkilos na

propetiko ay sumasaklaw sa mga talatang apatnapu hanggang apatnapu't lima ng kabanata labing-isa. Ang hari sa timog sa talatang apatnapu ay ang kapangyarihan ng dragon; ang hari sa hilaga naman ay ang kapangyarihang papal na tumanggap ng sugat na nakamamatay sa pasimula ng talata noong 1798, sa mga kamay ng kapangyarihan ng dragon ng Napoleonikong Pransiya. Sa talatang iyon, sinisimulan ng kapangyarihang papal ang gawain ng pagpapagaling sa sugat nitong nakamamatay. Noong 1989, gumanti ang hari sa hilaga laban sa kapangyarihan ng dragon ng Unyong Sobyet, na noo'y naging hari sa timog. Nang gumanti ang halimaw ng Katolisismo laban sa Unyong Sobyet, ito'y dumating na kasama ang hukbong kinatawan ng Estados Unidos, ang bulaang propeta ng Pahayag kabanata labing-anim. Ang haring dragon sa timog, ang haring halimaw sa hilaga, at ang bulaang propeta ng mga karo, mga mangangabayo, at mga sasakyang-dagat ay pawang inilalarawan sa talatang apatnapu; at nagwawakas ang linyang propetiko sa talatang apatnapu't lima, kung kailan ang kapangyarihang papal ay “dumarating sa kaniyang wakas na walang tutulong sa kaniya.”

Ang Armageddon, sa Apocalipsis 16, ay isang simbolikong heograpikong pook na tumutukoy sa paghihimagsik ng sangkatauhan na nauuna sa pagbabalik ni Cristo. Ang salitang “Armageddon” ay binubuo ng dalawang salita: “Har,” na ang kahulugan ay “bundok,” at “Megiddo,” na siyang lambak ng Jezreel. Ang katotohanang pinagsama ni Juan ang isang bundok at ang Megiddo—gayong ang Megiddo ay isang lambak—ay nagpapabatid sa mag-aaral ng propesiya na ang Armageddon ay isang sagisag na may heograpikong sanggunian, sapagkat walang bundok sa lambak ng Jezreel.

Ang Lambak ng Jezreel ay nasa pagitan ng tatlong dagat (ang Dagat Mediteraneo, ang Dagat ng Galilea, at ang Dagat na Patay) at ng Jerusalem. Ito ay nasa medyo gitnang bahagi ng hilagang Israel, na ang tatlong anyong-tubig na ito at ang Jerusalem ay nakapalibot dito sa magkakaibang direksiyon. Ang talatang apatnapu't lima ng Daniel labing-isa ay nagsasaad na ang hari sa hilaga ay dumarating sa kaniyang wakas na walang sinumang tutulong, at tinutukoy ng talatang iyon ang kaniyang heograpikong wakas bilang nasa pagitan ng mga dagat at ng maluwalhating banal na bundok ng Jerusalem. Ang talatang apatnapu ng Daniel labing-isa ay nagpapakilala sa tatlong kapangyarihan na siyang mga paksa ng paggaling ng nakamamatay na sugat ng kapangyarihan ng kapapahan at ng pangwakas nitong kahihinatnan.

Ang unang parirala ng mga talata ay tumutukoy sa panahon ng wakas noong 1798, nang matamo ng kapapahan ang nakamamatay nitong sugat, at ang talatang apatnapu't lima ay tumutukoy sa hindi na mapagagaling nitong nakamamatay na sugat. Ang kasaysayang propetiko sa pagitan ng unang at huling kamatayan ng kapangyarihang papal ay tumutukoy sa paghihimagsik ng sangkatauhan habang ibinabalik nila ang pamamayani ng kapangyarihang papal, sa panahong nahihilom ang nakamamatay nitong sugat bago ang pangwakas na kamatayan ng kapangyarihang papal. Ang anim na talata ay nagtataglay ng lagda ng katotohanan, sapagkat ang pasimula at ang wakas ay kapwa ang kamatayan ng kapangyarihang papal, at ang mga gitnang talata ay ang paghihimagsik ng sangkatauhan habang ang unang nakamamatay na sugat ay nahihilom.

Si Miller ay pinagkalooban ng kaliwanagan mula sa mga anghel ng langit hinggil sa ugnayan ng Romanong pagano at Romanong papal. Ang susi sa pagkaunawa ni Miller sa huwarang propetiko,

na kaniyang ginamit sa lahat ng kaniyang mga aplikasyong propetiko, ay ang "the daily" sa Ikalawang Tesalonica. Ang "the daily" sa kabanatang iyon ay ang Romanong pagano, na siyang nagtatatag ng pangitaing naunawaan ni William Miller, sapagkat ang Roma—ang mga sumasamsam sa iyong bayan sa talatang labing-apat ng kabanata labing-isa—ang nagtatatag ng pangitain.

Ang sugong itinindig upang maunawaan ang paglago ng kaalaman noong 1989 ay dumating sa pagkaunawa sa tatluhang kalikasan ng Roma. Si Miller ang sugo ng unang at ikalawang anghel, at naunawaan niya ang una at ikalawang manipestasyon ng Roma upang itatag ang pangitaing iniharap niya sa sanlibutan. Ang sugo ng ikatlong anghel ay dumating sa pagkaunawa sa lahat ng tatlong manipestasyon ng Roma upang itatag ang pangitaing ipinagkaloob sa kaniya upang ipahayag sa sanlibutan.

Ang unang anyo ng Roma ay ang paganong Roma. Mula sa paganong Roma ay lumitaw ang Roma ng Papado, ang ikalawang anyo. Mula sa unang dalawang anyo ay lumitaw ang makabagong Roma, ang tatluhang alyansa ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta.

Sa susunod na artikulo, ipagpapatuloy natin ang linya ng kontrobersiya hinggil sa “the daily” sa kasaysayan ng Advent.

Ang nakakakita sa kaloob-looban, ang bumabasa sa mga puso ng lahat ng tao, ay nagsasabi hinggil sa mga nagkaroon ng dakilang liwanag: ‘Hindi sila napipighati ni nagugulat dahil sa kanilang moral at espirituwal na kalagayan.’ Oo, pinili nila ang kanilang sariling mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga maling akala, at dadalhin ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang Ako’y tumawag, walang sumagot; nang Ako’y nagsalita, hindi nila dininig: kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng Aking mga mata, at pinili nila ang hindi Ko kinalulugdan.’ ‘Ipadadala sa kanila ng Diyos ang malakas na pagkadaya, upang sila’y maniwala sa kasinungalingan,’ sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila’y maligtas,’ ‘kundi nalugod sa kalikuan.’ Isaias 66:3, 4; 2 Tesalonica 2:11, 10, 12.

Ang Makalangit na Guro ay nagtanong: “Anong higit na matinding panlilinlang ang makalilinlang sa isip kaysa sa pagpapanggap na ikaw ay nagtatayo sa wastong saligan at na tinatanggap ng Diyos ang iyong mga gawa, samantalang sa katotohanan ay isinasakatuparan mo ang maraming bagay ayon sa patakarang makamundo at nagkakasala laban kay Jehova? O, tunay na isang malaking pandaraya, isang mapang-akit na panlilinlang, ang sumasakop sa mga isipan kapag yaong minsan nang nakaalam ng katotohanan ay napagkakamalan ang anyo ng kabanalan bilang ang espiritu at kapangyarihan nito; kapag iniaakala nilang sila’y mayaman at nanagana sa mga pag-aari at wala nang kailangan, samantalang sa katotohanan ay nangangailangan sila ng lahat ng bagay.”

Hindi nagbago ang Diyos sa Kaniyang mga tapat na lingkod na pinananatiling walang dungis ang kanilang mga kasuotan. Ngunit marami ang sumisigaw, “Kapayapaan at katiwasayan,” samantalang ang biglang pagkapuksa ay dumarating sa kanila. Maliban na magkaroon ng lubos na pagsisisi, maliban na magpakumbaba ang mga tao sa kanilang mga puso sa pamamagitan ng pag-amin ng kanilang mga kasalanan at tanggapin ang katotohanan gaya ng nasa kay Jesus,

kailanman ay hindi sila makapapasok sa langit. Kapag naganap ang paglilinis sa ating hanay, hindi na tayo magpapakampante na nagmamalaki na tayo'y mayaman at naging masagana, na wala nang kailangan.

"Sino ang makapagsasabi nang tapat: 'Ang aming ginto ay subok sa apoy; ang aming mga kasuotan ay hindi nadungisan ng sanlibutan'? Nakita ko ang ating Tagapagturo na itinuturo ang mga kasuotan ng tinatawag na katuwiran. Hinubad Niya ang mga iyon, at inihantad ang karumihang nasa ilalim. Pagkatapos ay sinabi Niya sa akin: 'Hindi mo ba nakikita kung paanong sa pagkukunwari ay tinakpan nila ang kanilang karumihan at kabulukan ng pagkatao? 'Ano't ang bayang tapat ay naging patutot!' Ang bahay ng Aking Ama ay ginawang bahay ng kalakal, isang dako na iniwan na ng banal na presensiya at kaluwalhatian! Dahil sa dahilang ito ay may kahinaan, at kulang ang lakas.'" Testimonies, tomo 8, 249, 250.